

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 38 2017, nummers 872 – 885 dinsdag 17 oktober 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Planschade.....	6
Waterwet.....	7
Werkloosheid	7
Bijstand	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	9
Wet openbaarheid van bestuur	9
Vreemdelingenrecht	10
Richtlijnen en verordeningen	10
Vreemdelingenbewaring	11
Procesrecht	13

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 872

Voorzieningenrechter ABRS, 11-10-2017, 201705992/2/A2

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, appellant.

Awb 6:19 lid 1

BESLUIT. De gemeente Rotterdam mag benzineauto's van vóór 1 juli 1992 voorlopig niet uit de Rotterdamse milieuzone weren. In dit geval was het nemen van een besluit met dezelfde strekking als het herroepen besluit rechtens onjuist.

Het besluit van 16 november 2015 is een verkeersbesluit strekkende tot de invoering van een milieuzone per 1 januari 2016 in een gebied van de gemeente Rotterdam dat globaal wordt begrensd door de A20, de A16, de noordoever van de Maas en de S 114. Ook de drie oeververbindingen van de Maas en het Noordereiland behoren tot de milieuzone. De milieuzone wordt aangegeven door verkeersbord C6 volgens bijlage I van het Reglement Verkeersregels en Verkeerstekens 1990. Met onderborden is aangegeven dat het verbod geldt voor dieselvrachtauto's in de Euroklasse I tot en met III, voor dieselauto's met een datum eerste toelating 31 december 2000 en ouder en voor benzineauto's met een datum eerste toelating van 30 juni 1992 en ouder. Bij het besluit van 19 april 2016 heeft het college het besluit van 16 november 2015, voor zover hier van belang, gehandhaafd. De rechtbank heeft, voor zover van belang, het beroep van onder meer [verzoeker] gegrond verklaard en het besluit van 15 [16 – redactie] november 2016 herroepen, voor zover het een verbod behelst om met benzineauto's met een datum eerste toelating 30 juni 1992 en ouder de milieuzone in te rijden. Het besluit van 1 augustus 2017 heeft als strekking dat het niet is toegestaan de in het besluit aangegeven milieuzone in te rijden met personenauto's en bestelauto's die op benzine rijden, waarvan de datum eerste toelating valt op 30 juni 1992 of eerder. Het besluit heeft daarmee dezelfde strekking als het herroepen deel van het besluit van het college van 16 november 2015. [...]

De rechtbank acht uitgesloten dat verweerder in staat zal zijn om de gebreken van het bestreden besluit zodanig te herstellen dat het verkeersbesluit voor zover dit "het weren van personenauto's en bestelauto's benzine 30 juni 1992 en ouder" betreft ongewijzigd in stand zal blijven. In de tussentijd ondervinden eisers nadeel. De rechtbank ziet dan ook aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak te voorzien. Daartoe zal de rechtbank het bezwaar van eisers (...), voor zover gericht tegen "het weren van personenauto's en bestelauto's benzine 30 juni 1992 en ouder", gegrond verklaren en het verkeersbesluit in zoverre herroepen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van dit onderdeel van het vernietigde besluit. Dit betekent dat "het weren van personenauto's en bestelauto's benzine 30 juni 1992 en ouder" niet langer geldt en dat verweerder in dit kader geen nieuw besluit hoeft te nemen."

Uit het voorgaande blijkt, dat er volgens de rechtbank geen mogelijkheden voor het college waren een nieuw besluit te nemen met dezelfde strekking als het door de rechtbank herroepen gedeelte van het besluit van 16 november 2015. Aan dat oordeel is het college rechtens gebonden. Door toch een besluit met dezelfde strekking te nemen

als het herroepen besluit - zonder dat de uitspraak van de rechtbank, voor zover daarbij het besluit van 16 november 2015 is herroepen, is geschorst - heeft het college rechtens onjuist gehandeld. Daar komt nog bij dat de vraag of de nieuwe gegevens, waarop het college zich bij het nemen van het besluit van 1 augustus 2017 heeft beroepen, voldoende zijn om alsnog een milieuzone voor benzineauto's met een datum eerste toelating van 30 juni 1992 of ouder in te kunnen stellen, een diepgaand onderzoek vergt. Hiervoor is de procedure van de voorlopige voorziening niet geschikt. Het gaat ook om een ingrijpende maatregel voor degenen die, zoals [verzoeker], in de milieuzone wonen en als gevolg van het inrijverbod hun woning niet meer met hun oude benzineauto kunnen bereiken. Het verzoek van [verzoeker] dient derhalve te worden ingewilligd.
[ECLI:NL:RVS:2017:2726](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) verschenen.

JnB2017, 873

MK ABRS, 11-10-2017, 201604138/1/A3

bestuur van de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders.

Awb 2:14 lid 1

**TERMIJNOVERSCHRIJDING. Het bestuur heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat [appellant] kenbaar heeft gemaakt langs elektronische weg bereikbaar te zijn. Tussen het bestuur en [appellant] bestaat een bestendige e-mailpraktijk die maakt dat [appellant] langs elektronische weg bereikbaar was. De Afdeling wijst in dit kader op haar uitspraken van 17 februari 2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BL4121](#)) en van 29 april 2008 ([ECLI:NL:RVS:2008:BD0772](#)).
[ECLI:NL:RVS:2017:2744](#)**

JnB2017, 874

MK ABRS, 11-10-2017, 201605844/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Schouwen-Duiveland.

Awb 2:15, 2:17, 4:20b

ELEKTRONISCH VERKEER. Een proclamer op de gemeentelijke website waarin wordt vermeld dat berichten verzonden aan een bepaald e-mailadres of contactformulier als poststuk worden behandeld, kan worden aangemerkt als het stellen van nadere eisen als bedoeld in artikel 2:15 van de Awb. Nu het bericht van appellant op 26 juni 2015 is doorgestuurd naar het betreffende e-mailadres, dient ervan uitgegaan te worden dat het e-mailbericht van appellant het systeem van gegevensverwerking van het college op 26 juni 2015 heeft bereikt. Dat dit e-mailbericht vervolgens eerst op 30 juni 2015 door de postkamer is verwerkt en ingeboekt laat onverlet dat het bericht reeds op 26 juni 2015 voormeld systeem heeft bereikt en op dat moment de aanvraag is aangevuld door appellant. Gelet op de in artikel 3.9 opgenomen termijn en hetgeen hiervoor is overwogen heeft het college niet tijdig besloten op de aanvraag om omgevingsvergunning, nu gelet op de ontvangst van de nadere stukken op 26 juni 2015 en de Algemene termijnenwet voor 11 augustus 2015

diende te worden besloten op de aanvraag op omgevingsvergunning. Gelet op het bepaalde in artikel 3.9, derde lid, van de de Wabo gelezen in verbinding met artikel 4:20b, eerste lid, van de Awb is de aangevraagde omgevingsvergunning aldus van rechtswege verleend.

[ECLI:NL:RVS:2017:2758](https://ecli.nl/RVS:2017:2758)

JnB2017, 875

MK CRvB, 03-10-2017 (publ. 09-10-2017) , 15 7553 WWB

college van burgemeester en wethouders van Twenterand, appellant.

Awb 3:41, 6:7, 6:8, 6:11

BEKENDMAKING. Bekendgemaakt besluit door verzending naar laatst bekend adres, ook al is de post van dat adres eerder al teruggezonden. Het bestuursorgaan heeft aan zijn bekendmakingsverplichting als bedoeld in artikel 3:41, eerste lid, van de Awb voldaan als het besluit wordt verzonden naar het laatst bekende adres van betrokkene, ook al is dit niet meer het woonadres van betrokkene en betrokkene heeft nagelaten het bestuursorgaan van de adreswijziging op de hoogte te stellen. Verwijzing naar CRvB, 28 januari 2014 ([ECLI:NL:CRVB:2014:195](https://ecli.nl/CRVB:2014:195)).

[ECLI:NL:CRVB:2017:3369](https://ecli.nl/CRVB:2017:3369)

JnB2017, 876

CRvB, 29-09-2017 (publ. 10-10-2017), 15/8355 AOW

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb)

Awb 7:2, 7:3

HOORPLICHT. De Svb heeft het geven van gelegenheid om het bezwaar in een hoorzitting toe te lichten, afhankelijk gemaakt van de voorwaarde dat appellant eerst de aangekondigde informatie of gegevens zou overleggen. Deze gang van zaken is in de omstandigheden van het geval niet verenigbaar met artikel 7:2, eerste lid, in verbinding met artikel 7:3 van de Awb. Daardoor kan niet worden gezegd dat de Svb zich zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3416](https://ecli.nl/CRVB:2017:3416)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu

- MK Rechtbank Noord-Holland, 06-10-2017 (publ. 11-10-2017), HAA 16/5247

([ECLI:NL:RBNHO:2017:8101](https://ecli.nl/RBNHO:2017:8101)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 877

MK Rechtbank Overijssel, 10-10-2017, AWB 15/2375

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 1, 6.6 lid 1

PLANSCHADE. Planvergelijking. Mogelijkheden ingevolge de overgangsbepalingen bij een provinciaal inpassingsplan dienen buiten beschouwing te worden gelaten bij de planologische vergelijking.

[...] Planschadevergoeding als gevolg van de vaststelling van het inpassingsplan "N340/N48 Zwolle-Ommen".

[...] Omdat de provincie Overijssel voornemens was om de provinciale verbindingswegen N340 en N48 tussen Zwolle en Ommen te verbreden is een provinciaal inpassingsplan (PIP) gemaakt. Het PIP is op 12 juli 2012 vastgesteld en is op 31 augustus 2012 in werking getreden. Met ingang van 26 juni 2013 is het PIP onherroepelijk. Aan een deel van de gronden waarvan eiser eigenaar is, is bij het PIP de bestemming 'verkeer' toegekend.

[...] Met betrekking tot het door verweerder naar aanleiding van het advies van de StAB naar voren gebrachte standpunt, is de rechtbank van oordeel dat in het advies van de StAB bij het bepalen van de marktwaarde, met inachtneming van de planologische mutatie, de mogelijkheden ingevolge de overgangsbepalingen bij het PIP bij de planologische vergelijking terecht buiten beschouwing zijn gelaten. De omstandigheid dat de bestaande situatie niet past binnen de bestemmingsregeling in het PIP, betekent dat beoogd wordt om aan deze situatie een einde te maken binnen de planperiode. De overgangsbepalingen bij een inpassingsplan zijn in zoverre dan ook van een andere orde dan de voorschriften betreffende bestemmingen, omdat de overgangsbepalingen naar hun aard slechts ten doel hebben om een overgangssituatie tijdelijk te regelen. Voor de voorschriften betreffende bestemmingen geldt dat niet. Om deze reden dienen de mogelijkheden ingevolge de overgangsbepalingen bij een inpassingsplan buiten beschouwing te worden gelaten bij de planologische vergelijking. Steun voor dit oordeel vindt de rechtbank in de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 18 januari 2012 ([ECLI:NL:RVS:BV1192](#)) en 27 januari 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:143](#)).

Dat de politieke inzichten over de wenselijkheid van de verbreding van de N340 ter hoogte van de woning van eiser nadien gewijzigd zijn, maakt niet dat in dit geval niet behoort te worden uitgegaan van de bestemmingsregeling in het PIP. De vraag welke politieke inzichten op een bepaald moment vigeren, speelt bij het maken van een planologische vergelijking geen rol. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2017:3796](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 11-10-2017, 201605795/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2765](https://ecli.nl/rvs/2017/2765)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 878

MK CRvB, 11-10-2017, 16/684 WW

Raad van bestuur van het Uvv.

WW 24 lid 5, 24 lid 6

Beleidsregels toepassing artikel 16, derde lid, en 24, vijfde lid WW 2006 (Stcrt. 29 september 2006, nr. 190)

WERKLOOSHEID. BENADELINGSHANDELING. Werknemer heeft geen benadelingshandeling gepleegd als bedoeld in artikel 24, vijfde en zesde lid, van de WW door akkoord te gaan met optie (b) uit het verlengde Sociaal Plan. Het Uvv was daarom niet bevoegd werknemer op die grond een maatregel op te leggen.

Raad: (...) Het geschil spitst zich toe op de vraag of werknemer een benadelingshandeling heeft gepleegd door akkoord te gaan met optie (b) van het verlengd Sociaal Plan. (...)

In het geval van werknemer is sprake geweest van een beëindiging van de dienstbetrekking op verzoek van de werkgever. Weliswaar is in de vaststellingsovereenkomst opgenomen dat werknemer heeft gekozen voor een ontslag op eigen verzoek, maar materieel was sprake van een reorganisatie waarbij vast is komen te staan dat de functie van werknemer is komen te vervallen en dat hij niet in aanmerking kwam voor een andere functie bij appellante. Op grond van paragraaf 2 van de Beleidsregels gaat het Uvv ervan uit dat als de dienstbetrekking eindigt als gevolg van een bedrijfseconomische reden, dit op initiatief van de werkgever gebeurt. Nu vaststaat dat werknemer onder de werkingssfeer van het verlengd Sociaal Plan viel en hij gebruik heeft gemaakt van de daarin opgenomen faciliteiten, staat vast dat het initiatief tot beëindiging van de dienstbetrekking bij appellante heeft gelegen.

Artikel 24, zesde lid, van de WW is tot stand gekomen bij de Wet wijziging WW-stelsel (Stb. 2006, 303). (...)

In paragraaf 3 van de Beleidsregels toepassing artikel 16, derde lid, en 24, vijfde lid WW 2006 (Stcrt. 29 september 2006, nr. 190) is, voor zover hier van belang, bepaald dat in de situatie dat de dienstbetrekking door tussenkomst van de kantonrechter wordt beëindigd, in het algemeen van de werknemer wordt verlangd dat hij de kantonrechter verzoekt om een schadevergoeding ter hoogte van de zogenoemde kantonrechtersformule, waarbij $c = 1$. Voorts is (onder meer) geen sprake van een benadelingshandeling als de werknemer om een ontbindingsvergoeding heeft verzocht met een factor c die kleiner is dan 1 en de verkregen vergoeding de fictieve opzegtermijn ex artikel 16, lid 3, WW dekt. Indien er sprake is van een einde van de dienstbetrekking

met wederzijds goedvinden, dan hanteert Uvw hetzelfde beleid als met betrekking tot de beëindiging van de dienstbetrekking via de kantonrechter. De werknemer zal in dat geval de schadevergoeding rechtstreeks bij de werkgever moeten vorderen.

Het Uvw heeft met deze beleidsregel niet een te beperkte uitleg gegeven van de bedoeling van de wetgever bij artikel 24, vijfde en zesde lid, van de WW. Het Uvw heeft in overeenstemming met zijn beleidsregel de WW-uitkering pas uitbetaald na de toepasselijke (fictieve) opzegtermijn. Van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht – al dan niet verdisconteerd bij het opstellen van de beleidsregel (zie [ECLI:NL:RVS:2016:2840](#)) – die maken dat dit handelen overeenkomstig de beleidsregel gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen is niet gebleken. (...)

De rechtbank heeft het beroep van appellante op de uitspraak van de Raad van 22 mei 2013 ([ECLI:NL:CRVB:2013:CA0751](#)) terecht verworpen, omdat sprake was van wezenlijk andere omstandigheden. (...) In het onderhavige geval is van een vervroegde beëindiging van de arbeidsovereenkomst op verzoek van de werknemer geen sprake. De beëindiging van de dienstbetrekking heeft plaatsgevonden op initiatief van de werkgever, waarbij de werknemer slechts gebruik heeft gemaakt van een van de opties die de werkgever hem in dat verband heeft aangeboden.

Uit hetgeen (...) is overwogen volgt dat werknemer geen benadelingshandeling heeft gepleegd als bedoeld in artikel 24, vijfde en zesde lid, van de WW door akkoord te gaan met optie (b) uit het verlengde Sociaal Plan. Het Uvw was daarom niet bevoegd werknemer op die grond een maatregel op te leggen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3477](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 879

MK CRvB, 03-10-2017 (publ. 09-10-2017), 15/7595 WWB

dagelijks bestuur van de Regionale Sociale Dienst Werk en Inkomen Kromme Rijn Heuvelrug.

WWB

BIJSTAND. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. INTREKKING. Het vestigen van een zakelijk recht kan op geld worden gewaardeerd en dient daarom te worden gemeld. Gebleken is dat in ieder geval ten tijde van het onderzoek op dat perceel een werkplaats met daarboven een woning zijn opgericht. Appellante doet belastingaangifte voor de woning, werkplaats en bouwgrond. Voor de aandelen van het perceel die op naam van appellante staan is een belastingwaarde vastgesteld. Daarmee heeft het college aannemelijk gemaakt dat die aandelen een op geld waardeerbaar vermogensbestanddeel zijn.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3371](#)

JnB2017, 880

MK CRvB, 03-10-2017 (publ. 09-10-2017), 16/437 WWB

college van burgemeester en wethouders van Smallingerland.

WWB 18a

BIJSTAND. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. INTREKKING EN TERUGVORDERING. BOETE. Gelet op het lange tijdsverloop tussen de aanmaakdatum van het account en het plaatsen van de eerste advertentie, biedt het aanmaken van het account geen toereikende grondslag voor de conclusie dat appellant reeds op 19 februari 2013 werkzaamheden in verband met prostitutie verrichtte. De onderzoeksbevindingen bieden wel een toereikende feitelijke grondslag voor de conclusie dat appellant vanaf 7 september 2013 werkzaamheden in verband met prostitutie heeft verricht. Intrekking en terugvordering en oplegging boete vanaf 7 september 2013 terecht. Geen grondslag voor intrekking en terugvordering van de bijstand over de periode van 19 februari 2013 tot en met 6 september 2013. Voor zover de boete ziet op die periode is de boete ten onrechte opgelegd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3364](https://ecli.nl/crvb/2017/3364)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 881

MK ABRS, 11-10-2017, 201606486/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rozendaal.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 3

WOB. In dit geval is sprake van misbruik van recht. Het weergegeven samenstel van feiten en omstandigheden wordt erdoor gekenmerkt dat [appellant] en [appellante] niet duidelijk hebben gemaakt met welk doel ze de Wob-verzoeken hebben ingediend, dat [gemachtigde] reeds bij de indiening van de verzoeken betrokken was en dat het procesgedrag van [gemachtigde] vooral gericht was op het verkrijgen van proceskostenvergoedingen. Dit leidt de Afdeling tot de conclusie dat met het indienen van de Wob-verzoeken en het aanwenden van rechtsmiddelen tegen daarop genomen besluiten niet is beoogd om kennis te kunnen nemen van overheidsinformatie, maar om geldsommen zoals proceskostenvergoedingen te kunnen incasseren. Derhalve zijn de bevoegdheden om Wob-verzoeken in te dienen en rechtsmiddelen aan te wenden evident aangewend zonder redelijk doel, zodanig dat dit blijkt geeft van kwade trouw. Voor zover het gaat om handelingen die door [gemachtigde] zijn verricht, dienen die aan [appellante] te worden toegerekend, nu [gemachtigde] die handelingen namens [appellante] heeft verricht en [appellante] hem daartoe heeft gemachtigd.

[ECLI:NL:RVS:2017:2697](https://ecli.nl/rvs/2017/2697)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2017:2695](#), [ECLI:NL:RVS:2017:2696](#), [ECLI:NL:RVS:2017:2698](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:2699](#)

JnB 2017, 882

MK ABRS, 11-10-2017, 201701038/1/A3

minister van Financiën.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) bijlage 2, artikel 7

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2

Wet op het financieel toezicht (Wft) 1:42, 1:89

Wet toezicht effectenverkeer 1995 (Wte) 31, 48a

WOB. De Wft bevat als opvolger van de Wte een bijzondere openbaarmakingsregeling met een uitputtend karakter. De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de Wob desalniettemin van toepassing is omdat de gegevens niet meer vertrouwelijk zouden zijn omdat het om gegevens van een onderneming gaat die al twintig jaar failliet is. Nu artikel 1:89 van de Wft een bijzondere openbaarmakingsregeling met een uitputtend karakter is, had het op de weg van de wetgever gelegen om uitdrukkelijk te regelen dat de geheimhoudingsplicht na verloop van tijd vervalt indien de wetgever dit had beoogd. Uit artikel 7 van bijlage 2 bij de Awb volgt dat de rechtbank Rotterdam bevoegd is kennis te nemen van een beroep dat is ingesteld tegen een besluit dat is genomen op grond van de Wft.

[ECLI:NL:RVS:2017:2731](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 883

MK ABRS, 12-10-2017, 201606344/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2004/38/EG 2, 3, 8, 13

Vb 2000 3.75, 8.7, 8.12, 8.13, 8.15

VERBLIJFSRICHTLIJN. Behouden verblijfsrecht als gemeenschapsonderdaan na eindigen relatie met burger van de Unie. Middelenvereiste. Op het moment van het eindigen van de relatie hoeft niet over voldoende middelen te worden beschikt. De woorden "in ieder geval" in artikel 8.12 lid 3 van het Vb 2000 laten een persoonlijke toets toe en richtlijnconforme uitleg is derhalve mogelijk.

Artikel 13, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn is geïmplementeerd in artikel 8.15, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Weliswaar is in artikel 8.15, vijfde lid, van het Vb 2000 de tekst van artikel 13, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn

niet letterlijk overgenomen, zo ontbreekt het woord 'alvorens' dat in artikel 13, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn wel wordt genoemd, de strekking van de bepaling is gezien de tekst en toelichting daarop (Stb. 2016, 215, blz. 39, 40 en 41) dezelfde en deze bepaling dient richtlijnconform te worden uitgelegd. De vreemdeling dient op grond daarvan, om zijn verblijfsrecht na het einde van de relatie te behouden, te voldoen aan het vereiste dat hij voor zichzelf over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel totdat hij het duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen. Uit artikel 13, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn valt niet af te leiden dat direct na het eindigen van de relatie over voldoende middelen moet worden beschikt. In geval een vreemdeling gedurende de relatie geen inkomen had, moet deze persoon enige tijd worden gegeven om dat inkomen te verwerven omdat anders in zo'n situatie het doel van artikel 13, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn, het bieden van bescherming in geval van verbreking van de relatie, zoals dat volgt uit punt 15 van de considerans, niet bereikt wordt. Dit geldt te meer in een situatie als de onderhavige waarin de vreemdeling naar gesteld op zeer korte termijn werd geconfronteerd met het eindigen van de relatie. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank ten onrechte de minister in zijn standpunt is gevolgd dat op het moment van het eindigen van de relatie over voldoende middelen moet worden beschikt. Zij heeft niet onderkend dat de minister het besluit hiermee ondeugdelijk heeft gemotiveerd en niet heeft gezien of de vreemdeling voldoende middelen heeft om te voorkomen dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

In de slotzin van artikel 13, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn, is opgenomen dat de toereikende bestaansmiddelen zijn omschreven in artikel 8, vierde lid, van de Verblijfsrichtlijn. In het laatstgenoemde artikel is neergelegd dat bij het bepalen of de middelen van bestaan toereikend zijn rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Ook uit punt 16 van de considerans kan worden afgeleid dat de persoonlijke situatie van de vreemdeling in ogenschouw moet worden genomen. Daarin is namelijk bepaald dat het gastland onder meer rekening dient te houden met de persoonlijke omstandigheden om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn sociale bijstandstelsel. Uit de transponeringstabel behorend bij het besluit van 24 april 2006, houdende wijziging van het Vb 2000 in verband met de implementatie van de Verblijfsrichtlijn (Stb. 2006, 215) volgt dat artikel 8, vierde lid, van de Verblijfsrichtlijn is geïmplementeerd in artikel 8.12, derde lid, van het Vb 2000. De woorden "in ieder geval" in dit artikel laten een persoonlijke toets toe en richtlijnconforme uitleg is derhalve mogelijk. De rechtbank heeft ten onrechte niet geoordeeld dat de minister het voorgaande niet heeft toegepast en bij zijn beoordeling niet de persoonlijke omstandigheden van het geval heeft betrokken.

[ECLI:NL:RVS:2017:2771](https://ecli.nl/RVS:2017:2771)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 884

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 22-09-2017 (publ. 12-10-2017), NL17.9040

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59b lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Asielzoeker in bewaring. Nu verweerder geen kenbaar eigen onderzoek heeft verricht naar eisers identiteit en nationaliteit en daarover ook niet met eiser in gesprek is gegaan, kan niet worden gezegd dat sprake is van concrete en wezenlijke inspanningen als bedoeld in punt 16 van de preambule van de Opvangrichtlijn en dat de termijn van de bewaring zo kort mogelijk is, zoals artikel 9, eerste lid, van deze richtlijn voorschrijft.

Uit artikel 8, derde lid, aanhef en onder a, van de Opvangrichtlijn, gelezen in samenhang met punt 15 van de preambule van deze richtlijn, volgt dat inbewaringstelling op deze grond uitsluitend mogelijk is indien en zolang dat nodig is om de identiteit of nationaliteit van de vreemdeling vast te stellen of na te gaan. Uit de memorie van toelichting bij artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 valt af te leiden dat de Nederlandse wetgever deze bewaringsgrond zo uitlegt dat verweerder gedurende de bewaring onderzoek verricht naar de identiteit en nationaliteit. Deze uitleg strookt naar het oordeel van de rechtbank met de tekst van artikel 8, derde lid, aanhef en onder a, van de Opvangrichtlijn.

Naar verweerder ter zitting heeft toegelicht, verlangt verweerder van eiser dat hij documenten overlegt waaruit zijn identiteit en nationaliteit blijkt. Hoe begrijpelijk wellicht ook, hiermee is geen sprake van een onderzoek (door verweerder) als bedoeld in de memorie van toelichting op artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Als desondanks moet worden aangenomen dat verweerder bezig is de identiteit van eiser vast te stellen of na te gaan in de zin van artikel 8, derde lid, aanhef en onder a, van de Opvangrichtlijn, volgt uit de feitelijke gang van zaken niet dat verweerder concrete en wezenlijke maatregelen neemt om ervoor te zorgen dat de tijd die nodig is om de redenen van bewaring te verifiëren zo kort mogelijk is (punt 16 preambule Opvangrichtlijn). Eiser voert in zoverre terecht aan dat verweerder niet met de vereiste voortvarendheid handelt. Sinds de ondertekening van het asielverzoek door eiser op 4 september 2017 heeft verweerder eiser niet specifiek voorgehouden dat van hem wordt verwacht dat hij zijn identiteit en nationaliteit aantoonst met documenten, ook niet na de inbewaringstelling (en daar gaat het vooral om). Het asielverzoek van eiser staat er niet aan in de weg dat verweerder met eiser in gesprek gaat over het verstrekken van documenten ter onderbouwing van zijn identiteit en nationaliteit. Nu verweerder geen kenbaar eigen onderzoek heeft verricht naar eisers identiteit en nationaliteit en daarover ook niet met eiser in gesprek is gegaan, kan niet worden gezegd dat sprake is van concrete en wezenlijke inspanningen als bedoeld in punt 16 van de preambule van de Opvangrichtlijn en dat de termijn van de bewaring zo kort mogelijk is, zoals artikel 9, eerste lid, van deze richtlijn voorschrijft. In dit verband is vooral van belang dat verweerder geen concrete actie heeft ondernomen sinds eisers inbewaringstelling, terwijl niet is gebleken dat dit vanwege de situatie van eiser niet (meer) mogelijk was. Om de duur van de bewaring zo kort mogelijk te houden, had verweerder een dergelijk gesprek overigens ook voorafgaand aan eisers inbewaringstelling kunnen voeren.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder het opleggen en voortduren van de maatregel van bewaring ten onrechte baseert op artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11652](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/11652)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 885

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 05-09-2017 (publ. 09-10-2017), NL17.6192

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:5 lid 1 d, 6:6, 8:36a lid 1

PROCESRECHT. Niet-verschoonbare termijnoverschrijding bij digitaal procederen. Zonder nader onderzoek of motivering door verweerder kan niet op deugdelijke wijze worden beoordeeld of sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden als bedoeld in het arrest Bahaddar. Beroep gegrond.

De rechtbank stelt vast dat de gronden van beroep niet uiterlijk op 9 augustus 2017 in het digitale systeem van de rechtbank zijn ontvangen. Zoals blijkt uit de registratie van het digitale systeem zijn de gronden van beroep eerst op 11 augustus 2017 ontvangen door de rechtbank.

Uit de verkregen informatie van het RSC blijkt eenduidig dat – anders dan eiseres heeft gesteld – het digitale systeem wel in een ontvangstregistratie voorziet na indiening van de gronden. De door eiseres overgelegde schermafdruck kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden aangemerkt als een dergelijke ontvangstbevestiging. Nu de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is, kan de rechtbank het beroep niet-ontvankelijk verklaren. De rechtbank zal hiertoe echter niet overgaan.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State kan in uitzonderlijke omstandigheden, als bedoeld in overweging 45 van het arrest Bahaddar [EHRM, 19 februari 1998, Bahaddar tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:1998:0219JUD002589494](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/1998/0219jud002589494)], noodzaak bestaan om de in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen. De rechtbank is van oordeel dat niet zonder nader onderzoek of motivering door verweerder op deugdelijke wijze kan worden beoordeeld of sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden als bedoeld in Bahaddar. Gelet hierop wordt het beroep gegrond verklaard.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11440](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/11440)

[Naar inhoudsopgave](#)